

Still!

Η παραγωγή «Still!» μοιάζει στο πνεύμα με το Φεστιβάλ Λευκωσίας που την φιλοξενεί. Και οι δύο έχουν τις πόρτες τους ανοιχτές, πρωτίστως τις πόρτες του μυαλού, χωρίς σνομπιστικούς περιορισμούς, χωρίς ηλικιακά όρια για την ομάδα στόχευσης, χωρίς τον διαχωρισμό των καλλιτεχνών σύμφωνα με τα μέχρι τώρα διαπιστευμένα τους προσόντα. Ήπιота το βαρύγδουπο, ελαφρύς ο βηματισμός, δημιουργική η διάθεση. Η άμεση και πρόσχαρη ανταπόκριση του κοινού επιβεβαιώνει την ορθότητα των επιλογών των συντελεστών.

Την ιστορία του «Still!» την επινόησε ο Σταύρος Σταύρου. Ο Θεωδωρής Οικονόμου, ο διακεκριμένος Έλληνας μουσικοσυνθέτης, δημιούργησε το όμορφο μουσικό σώμα της παράστασης και έπαιξε το έργο στη σκηνή, έτσι ώστε ακόμα και οι πολύ νεαροί θεατές πρόσεξαν και εκτίμησαν τον απόλυτο συντονισμό του ζωντανού ήχου με την ταυτόχρονη δράση. Η μουσική αντιμετωπίστηκε από τους ευρηματικούς Κώστα Σιλβέστρο και Παναγιώτη Τοφή, οι οποίοι μαζί υπογράφουν τη σκηνοθεσία και την κίνηση, ως ακριβής παρτιτούρα του σκηνικού δρώμενου. Το δύσκολο γίνεται εύκολο στα χέρια των ταλαντούχων ανθρώπων και το κοινό, από τις τρίχρονες νεράιδες με όλο στρας φορεματάκια μέχρι τους προέφηβους που ντρέπονταν για το πού βρέθηκαν, μπήκε στο νόημα παρακολουθώντας ταυτόχρονα το τι τους λέει η ιστορία και το πώς γίνεται το θέατρο, πώς τα φανερά ψεύτικα γίνονται πιο αληθινά από τα αληθινά, πώς το φως, η εικόνα, το τραγούδι, η κίνηση μπορούν να σμίγουν σε ένα. Οι τρεις ηθοποιοί φαίνονταν τόσο κατάλληλοι για το ύφος και το είδος της παραγωγής. Ο Αντρέας Κουτσόφτας γέμισε εξ αρχής τους θεατές με την ανυπομονησία για το πότε και πώς θα ζωντανέψει το άγαλμα. Κατέχοντας τέλεια τη γλώσσα του σώματος, κατάφερε να εκφράσει συναισθήματα μέσα από τον εγκλωβισμό του στο «μέταλλο». Ο Άντονι Παπαμιχαήλ ήταν πολύ εύστοχος σε κάθε μια από τις δεκάδες μεταμφιέσεις του αξιοποιώντας το χιούμορ των κοστουμιών της Κωνσταντίνας Ανδρέου, εισέπραξε ιδιαίτερη συμπάθεια στη σκηνή της παραλίας. Η Χριστίνα Παπαδοπούλου(τη θυμόμαστε από τα «Πράγματα δικά μας, αληθινά») έκανε ακριβώς το ζητούμενο: προκάλεσε συναισθηματική ταύτιση των θεατών με την ηρωίδα της, έτσι ώστε η περιπέτειά της γίνει και δική τους. οι προβολές της Άννας Φωτιάδου και οι φωτισμοί του Βασίλη Πετεινάρη ενίσχυσαν την ονειρική διάσταση μιας παραγωγής που για πολλούς μικρούς ήταν η πρώτη τους θεατρική εμπειρία.

Νόνα Μολέσκη

Υ.Γ. Φέτος το κτίριο του ΘΟΚ δεν θα ζωντανεύει τα κυριακάτικα πρωινά. Απ' ό, τι καταλαβαίνω, η παιδική σκηνή δεν θα βγάλει παραγωγή. Δεν γνωρίζω το σκεπτικό, και δεν πιστεύω ότι η δυσκολία με τις οργανωμένες σχολικές παραστάσεις μπορεί να υπήρξε αδιαπέραστο εμπόδιο, αλλά δεν είναι μεγάλη ευθύνη να αφήνεις παιδιά με μια θεατρική εμπειρία λιγότερη, με μια ανάμνηση λιγότερη; Τα δικά μου παιδιά παρά τις τρεις και βάλε δεκαετίες που πέρασαν, θυμούνται τον «Κάρλσον που ζει στη στέγη» και τον «Μάγο του Οζ» σαν γεγονότα της παιδικής τους ηλικίας. Ο εγγονός μου έχει τα προγράμματα του «Τρελαντώνη», της «Οικογένειας Νώε», της «Γιορτής στου Άλ-Νουρί», του «Μεγάλου περίπατου του Πέτρου», του «Τυχερού στρατιώτη» ως «κανονικά» βιβλία... Μακάρι να κατάλαβα λάθος, και η παραγωγή απλά αργεί...

N.M.